

† Somssich Pál.

NEM a magyar nyelv lágy rimes dalával
Kellene elsiratni őt.

Horácz óda, mely magasra szárnyal,
Ez jellemezné a dicsőt.

Ragyogna abban oly tisztán a szó,
Miként Diána templomán a hó;
Lendülne abban ékes, büszke frázis,
S márványból lenne még a szóvirág is.

Hű képit nem a festő adja vissza,
Ki nyhe színt vászonra fest,
Hanem a szobrász, aki kőre bizza
A classicus komoly fejet.
A római senatus terme rég'
Ily szobrok által diszesítették:
A homlokon hit, eszme s gond ül éppen —
S fenséges gúny az ajkak szögletében.

Kilhamvadásán e kristály kebelnek
Nem is a nép üt nagy sirást, —
De, akik észre s szívre fejedelmek,
Megkönnyezik mint senki mást.
Mert népeért élt s nem a népkegyért, —
Nemes czélokhoz tapsolatlan ért;
Ma sem a nép fog mondat szöni róla, —
Aranykönyvekbe lesz a neve róva.

Ne hintsétek be hervadó virággal
Friss hantú sirdombját neki.
Sírbolt, — melyet örökzöld cзыprus árnyal:
Ez az, mi őt megilleti.
Száz balzsam óvja, hogy ne dúlja szét
Oszlás a büszke nemes úr díszét . . .
Pihenj! Lényedhez mindörökre híven
Romlatlanul, tisztán, — *conservativen*.

Apró hírek.

+ **Személyi hírek.** *Rézfenekeő Erzsébet* duna-parti ülnök és gyümmöcsér családi ügyben Pomázra utazott. — *Gróf Waldapfel Jenő* az ó-kécskei lábbeli-javitnok ifiak dal és betegségélyző együletébe dísztagul megválasztatott. — *Dolkenteig Jakab* »Korona«-sarki bizományos, ki a »korona«-ór címet elnyerte, ma fontos küldetésben Budán járt. — *Bébe Lenke* asszony ma a gyermekkert-egyletet meglátogotta és legfőbb megalégedését fejezte ki. — *Peták Zsuzsánna* üllői angyal-gyáros és pótanya üzleti dologban Budapesten járt. — *Birkenstamm Simon* hosszas betegsége után ismét elfoglalta állását a király-utcza sarkán. — *Botlik János* kérész és világtalan hegedűművész »Európá«-ból visszautazott »Amerikába«. — *Hurok Péter*, városi kynolog, mai tudományos

körutján ismét 20 kutyával szaporította jeles gyűjteményét. — *Chapó Géza* újpesti csirkefogó-fogó a megérdemelt nyugalomba vonult. — *Hunyady László* gróf utólagos királysága reményében Börcsök István kisbérésnek a *főkondási* címet és jelleget díjmentesen adományozta. — *Becsaly Ludmilla* közanyós éjjeli szemleutja fényesen sikerült. — *Futtaki* ismert hírlapíró ur az országház portásával két óra hosszat tartott konferencián Bulgária helyzetét illetőleg nem tudott megállapodásra jutni. — *Svafel Olaf* svéd gyufaraktárnok kicsiben mult, hogy borjutéri lakásán estélyt nem rendezett.

✕ **Hir szerint** a muszka császár a bolgár trón számára bábut készített Párisban, amely nem »mamát« nyög, mint a jelenvaló, hanem »atyust« emleget, s ha felhuzzák, olyan helyesen uralkodik s oly természetesen kormányoz, hogy a mostanítól meg sem lehet különböztetni.

† **Azt mondják** Szt-Pétervárt: »nem kell sem katolikus, sem protestáns fejedelem!« Visszafelelnék rá, hogy nem kell sem görög, sem orosz! Már így csak éljen Waldapfel Filep ő fensége!

→ **Dunaszerdahelyen** a *spiritus* és *cognac*, — Szabadkán pedig a *pezsgő* bukott meg a képviselőválasztáson. — A magyar szesztermelés egészen elveszti hitelét. S mégis mekkora a rá kivetett adó!

+ **Kérdés tárgyává** tették, valjon telefon utján lehet-e gyönni? — Egyik nagyevű theologusunk azt véli, mivel vétkezni nem lehet telefon utján, a gyónásnak sincs helye. Egy másik, fiatalabb theologus azt tartja, hogy 30 éven túl levő nőnek szabad, de ennél fiatalabbnak nem lehet telefonon gyönni.

± **Vasuti összeütközés**, kisiklás van napirenden. Nem lehet csodálni. A masinák a hófúvás boldog napjai alatt elfelejtették a régulás járást. A közönség majd hozzá törődik ehhez is, mint a 124 órai késedelemhez.

+ **A „mandátum.”** Coburg Ferdi »mandátumát nem verifikálják«, — muszka szóra, parancs szóra, haza deportálják. — Sose búsulj nemes herczeg pártos Szófiába, — ily eset már megesett sok jó familiába. — Ebenthali enyhe szellő hogy marasztalt váltig; — *express* röpit gőzhálba a honi határig. — Még is, ne menj, hogy ne essék csorbája nevednek, — jer mihozzánk *Szerdahelyre*: megteszünk követnek.

✕ **Bolgár kishirdetés.** Alig használt trónus: özvegy-ségre jutva, — tessék felhasználni az alkalom kegyét. — A ki jön: milliokat hozzon az utra — és el ne feledje a *retour-jegyét*.

≡ **Régi gárda.** Három főrend lett mennyei. — Somssich, Ghyczy és Sennyei. — Szent Péter, mily pozíció! — Mindhárom oppozíció!

ÁRTATLAN JÁTEK.



„Künn a bérány, benn a farkas!”

Két esemény.

Blaháné díszszedő-gyerek lön,
Wales herczege meg dísz-magyar huszár.
A világháborús híreknél
Szenzációsabb e két hír ma már.

Ki bánja, hogy Galicziában
Muszka hadakkal tömve a határ.
Blaháné díszszedő-gyerek lön,
Wales herczege meg dísz-magyar huszár.

És mit nekünk, hogy egyre forr még
S tán explodál a muszka szamovár!
Blaháné díszszedő-gyerek lön,
Wales herczege meg dísz-magyar huszár.

A német kronprincz gége-rákja
Sajnos, de erről már beszélni kár:
Blaháné díszszedő-gyerek lön,
Wales herczege meg dísz-magyar huszár.

Torkig vagyunk a *nagy* bajokkal,
Apró kis mókák kellenek ma már:
Hurrá! *Blaháné* díszszedő,
Hurrá! *Wales herczeg* dísz-magyar huszár.

Hung-Seun kínai nagykövet napló jegyzetéből.

Márczius 4.

Lerándultam Budapestre, hogy megbízó leveletem átadjam a magyar királynak. Egyszermind kissé áttanulmányoztam ezt a Magyarországot. Érdekes ország s kivált nekünk, mert a magyarok gusztusa sokban hasonlít a miénkhez. A kínai falat például úgy kedvelik, hogy nemcsak egy, de számtalan kínai fallal veszik magukat körül. Minden embernek meg van a maga kínai falcskája. Közigazgatás tekintetében azonban eltérnek rendszereink. Nálunk csak akkor vétetik fel valaki hivatalnokul és mehet előre, ha bizonyos vizsgálatokat letesz; a magyarok azonban épen azokat keresik, a kik semmiféle vizsgálatokat nem tettek vagy legalább fényesen megbuktak. Hamarjában nem volt alkalmam meggyőződnie róla, melyik rendszer czélszerűbb a kettő közül.

*

Márczius 4. (este.)

Mint a pávatoll-kitüntetés birtokosa, meg akartam tudni, hogy szerepel-e Magyarországon is ennek a madárnak a tolla, s ha igen, mily szerepet játszik? Sajnálattal tapasztaltam ebben is az eltérést a két nemzet közt s azt hiszem, az összehasonlítás nem ütne ki teljesen a mi hátrányunkra. Én a pávatollamat tanulásom jutalma gyanánt kaptam s így ezt a tollat teljes joggal

sajátomnak vallhatom, holott Európában s Magyarországon az a divat, hogy az ember a más pávatollaival ékeskedjék.

Márczius 5. (reggel.)

Az audientia előtt beléptem egy könyvkereskedőhöz s kérdést intéztem hozzá: adhatna-e valami jó ismeretű könyvet Magyarországról?

— Kölcsön? kérdezte a kereskedő.

— Nem, meg akarom venni, feleltem én.

A könyvárus elmosolyodott.

— Látszik, hogy uraságod kinézer.

— Hogyhogy?

— Mert könyvet vásárol; nálunk könyvet csak kölcsön szoktak venni.

Aztán elbeszélte a könyvesbolt tulajdonosa, hogy az irodalom terjesztésére társaság alakul, mely ingyen fogja a jobb munkákat kiosztani, és a mennyiben találkoznának lelkes honfiak, a kik elfogadják, ezeket külön pénzbeli jutalomban is részesíti.

*

A konty még itt nincs általánosan elterjedve, csak magasabb hivatalnokok, tanárok, különösen katonai méltóságok viselik.

Budapest nevű fővárosukban észszerű berendezést láttam, mit nálunk is szeretnék meghonosítani. Ugyanis messze földről összehordják a havat, és az utcákon nagy kupokban összerakják. A folytonos olvadás által az utca mindig nedves marad, a kis benszülöttek multságára, azonkívül nyáron — mert késő őszig tart az olvadás — kellemes hűvösséget terjeszt.

De vannak barbár intézmények is. Ilyen az úgynevezett »képviselőház«, hol 450-en egy vallásos nagy könyvön dolgoznak, mellyel soha sem készülnek el. Ezen munkára önként persze senki sem vállalkozik, úgy fogdossák össze hozzá az embereket. E célra különös csel fogást használnak: a kiszemelt egyént jól lerészegítik és öntudatlan állapotában belökik a kényszermunkaházba, hol legalább 5 évig kell szakadatlanul dolgoznia.

*

Egy főmandarin estélyén voltam jelen, melyen hallottam európai zenét is. A terem sarkában állt egy sajátzerű három lábú állat, neve *zongora*. Már e név hangja is rámutat ez állat szörnyeteg voltára. Egy adott jelre előlép egy sörényes ember, ez a szelidítő. Leül a fenevad elé, s míg két lábával annak a farkára hág, kezeivel a fogait ütögeti, mire a sárkány rettentően elbődül. Ez idő alatt a megkínzott állatot a jelenlevők tapsolással ingerlik bömbölésének folytatására.

San-Remo.

— Márczius 8. —

Hohenzollernoknak:

Legizmosabb ága

Hervad. A sok kertész

Fürészeli, vágja.

Haldoklik a császár,

Ott fekszik az ágyban.

Hejh! — a szívét vágják

Abban a szép ágyban.

A vén kaszás.

— Phantasmagoria. —

A VÉN kaszás,
 A földalatti régiók ura,
 Csontok, koponyák, férgék fejedelme
 Mit várva várt, a gazdag aratásra
 Kaszáját fente s vígan füttyörészett...
 Száz úrszemű, rút, sápadt koponyából
 Volt összerakva széke, melyen ült;
 Karfája fénylő lábszárcsont vala,
 S támlája tiz meggörbült hátgerincz.
 Hogy kész lett, villogó kaszája élet
 Ezer kis gyermek hófehér nyakán
 Próbálta meg s vad kéjjel élvezé
 Párolgó vérük édes illatát;
 Gourmet a vén gazember s szereti
 Az ilyen ízes villásreggelit...
 Utána rágyujtott s a „P. Naplót“
 Felkapta mondván: »Lássuk már, mi ujság?
 Kezdek-e már a régen hirdetett
 Osztrák-magyar nagy muszka háborut?
 Hogy mint a répát, apríthassam őket:
 Magyarat, osztrákot, muszkát egyaránt!
 ...De csakhamar szörnyű haragra gyult,
 Dult-fult dühében, csak úgy csattogott
 Két állkapczája, s csontos ujjai
 Az ártatlan lapot szétszaggaták...
 ...Mert benne Bismarck nagy beszéde volt...
 »Mit!?!« — így üvölt fel — »ujra béke lesz!«
 Dugába dől és csufosan befagy
 Megint egy emberirtó háború!?
 Vérszomjam ismét oltatlan maradjon,
 Halálhörgésnek, jajnak, végsóhajnak
 Ne hallgathassam bódító zenéjét!?...
 ...Hahó öreg!... Megállj!... Nem addig a...
 Ha senki nem mer szembe szállani
 Veled, no hát majd szembeszállok én!...
 Csak hagyd az istent! — Én is itt vagyok!...
 Lehelletem szétfujja kártyavárad!«...
 Szólt s megragadván rettentő kaszáját,
 Felkaczagott, hogy reszketett belé
 Holt s eleven... a csont és koponya...
 Megindult vigyorogva és a véneket,
 A népek nagyjait és hülcseit
 Marokra szedte és leüldöszé...
 Elhulltanak, s ő zörgő csontkezét
 Elégedetten dörzsölé:
 »Hahaj! Jól megy!... de még ez semmi sem,

„Felséges“ tetemekre fáj fogam,
 Öreg s beteg vagy vén Vilmos fia,
 S nálad — fiu — még vénebb agy apád,
 Utamba' vagytok, félre hát!...
 Halálotokra rég várok; de most
 Nem várhatok, türelmem elfogyott,
 Mert szomjazom,
 S utánatok jövend az én időm:
 Vértenger... lángözön... kín... borzalom...
 Tengernyi holttest... büzhödt csonthalom...
 Pusztuljatok!...

Új szövetség.

Kölesönös érdekeik biztosítására
 Sándor orosz czár egyrészeről és
 Mors Imperator másrészeről az alábbi egyezményt
 kötötték:

Mors Imperator kötelezi magát a béke két oszlopának, Vilmos császárnak és fenséges fiának eltávolítására, mint akiknek élete nem vág az orosz érdekebe.

Viszonzásul e szolgálatért Sándor czár megindítja a Mors Imperator előtt oly kívánatos világháborút, mely nevezett Imperator birodalmát sok százezer alattvalóval fogja szaporítani.

Minnek hiteleül jelen okiratot saját pecsétjeikkel ellátták.

(PH)

III. Sándor czár.

(PH)

Mors Imperator.



† K. Tóth Ilka.

Mindenkor csupa élet,
 Mindig vidám valál.
 S ily ifjan — szép naiva —
 Ragadt el a halál!
 Biz ez szerepkörödhöz
 Egy csöppet sem talál.

*

Ö.

Már vülám szívvel verselek —
 Hisz Lujza díszszedő-gyerek.
 Megosztja velem ő a hért —
 Nem szed mást Lujza csak babért.



Kraxelhuber Tóbiás: P. p.!

Az agg tölgy.

Egy század viharját
Állta vitézül ki
És büszkén az agg tölgy —
Im tavasszal dül ki.

Csak nem rég zugott föl
A vad vész harangja,
Riadtan rebtent föl
A béke galambja.

Az agg tölgy óvott meg,
Hogy el nem költözött,
S leszállt fészket rakni
Biztos lombja között.

Hej, a sötét jövőt
Aggódással nézhedd:
Jó Isten, mivé lesz
Az a drága fészkek?!

Irodalom és Zene.

„Nem vagyok én válogatós“. Keresleti vig dal egy szál kampóra. Füttyülön elénekli *Nebbich* Móricz csontász és rognok.

„Ne lógasd a lábadat hiába!“ Óda Vörösmarti nyomán. Oda rikkantja az ő *Málé Mátyás* kenyeres pajtásának *M. András*.

„Abraholásztan.“ Közgazdasági tanulmány. Irta *Gyuricska* István, fölösörvakaró és hulladék-hátralapátolnok.

A kényelmetlen harmadik.



„Az utazó rubel.“

— Mutatóba. —

Személyek :

IVÁN (a panszláv bizottság utazó ügynöke.)

BOLGAROFF.

III. Felvonás.

(*Bolgaroff lakása.*)

Iván (hátán zsákkal, barátságosan.) Kedves **Bolgaroff**, csakhogy megint láthatlak! Nézd mit hoztam neked egész zsákkal! Küldi a panszláv bizottság. Nem kér érette semmit, csak azt, hogy **Ferdinándot** elcsapd.

Bolgaroff (bele néz a zsákba.) Mit árulsz ebben? Nini... miákol! Tán bizony macska van benne?

Iván. Dehogy! Színültig teli van papirossal! Értékes rubelekkel! Kissé megcsappantotta ugyan az ármányos börze. De pótolom mennyiséggel. Nézd, mekkora rakás! Jól ismered e nyomtatványocskákat a régi idők-ből. Nesze, tied a zsák, gazdag ember lesz belőled.

Bolgaroff. Ej, csupa maculatura!

Iván (megbotránkozva.) Hogy mered ezt a legértékesebb papirost a világon ily szavakkal illetni? A rubel... a rubel... többet ér ezüstnél, aranynál, platinánál, gyémántnál.

Bolgaroff. Ugyan ne mókázz! Nézz ki az ablakon, ott rakodik épen a házi zsidóm a rubeleiddel. Viszi a papirossmalomba. Si vis bellum, para rubellum argentinum!

Iván (megrázkódik.) Iszonyu szójáték! (A zsákját ott felejtí és elrohan.)

Selyem zsinór.

Hej! szegény Ferdire
A rúd szörnyen rájár,
Most meg selyem zsinórt
Küld a török császár.

Soh'se búsulj, Ferdi!
Faragj neki élezet,
S mondj: „Bulgáriában
Most selyem az élet!”

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.



☆ Ho o májszter osztot okorja, hojd a monka mendjen jól, hát nem tiltjo meg oz ü legényeinek, hojd fötyöljenek. Ez o mesterséghez tortozik. — O német trónürüküstül o dakteraknak sem nem szobod lett vóna megtiltoni, hojd edmást szidjonok, meg piszkoljanak. Ez is o mesterséghez tortozik.

☆ O szoltán irta ed levél o Kóborg Ferdinándhoz, hojd nem türvénygesen oralkodja. Jotja nekem erre rá eszibe ed najdon régi anekdot. O Lémach Eliástul o fió irt edszer hozo ed levélt; de mert oz Eliás nem todta alvosni, megkérte oz Einmach Samót, omi vót ed bossist énekes, ulvasson el neki o levélt. O bassist mélt dürgü hangon alvasta: »Táti, köldj ed pár nodrágt!« »Ejne oz o gozember!« kiáltja o Eliás, »még így poroncsolgatni mer? Ijen hongon beszél én velem? Ozér se nem köldök neki semit se nem!« Honem hát még edszer hatyta elolvosni o levélt o Gargele Jolátul omi vóta ed tenoriszt. Ez meg szép, ládj, künyürgü hongon alvasta: »Táti, köldj ed pár nodrágt!« — ógy, hojd oz Eliás künyügre fokodva mandta: »Szegény jermekem, miljen szépen kér! Bizemosan nojd szükségben von! Mingyán köldök neki két párt.« — Hát mostand sak oszt szeretnék todni, hojd o szoltántul o levélt ki fogja elalvasni o Ferdinándnok?

☆ Ho én vádolt valnék, jobban szeretnék, hojd oz egész világ elítéljen engimet, mint sak ed három tagó bíróság. — O Vilzon oreság is von oz én véleménygyemen.

☆ O czókor odót táryaltak o molt héten a képviselőházbon. O budget-táryolás keserő seppjeire kölletett ez o kis édesség.

☆ Valjon az olejan türténelmi művet, omit elkopkodják, lehet-i »lekopkodni?« — és valjon osztot o künyt, omi fogyatékn van, szobod-i nevezni »fogyatékos?«

☆ O Panamo-konál nem akarta sikerölni, de otoljára mégis sak sikerölni fogja, mint minden konál, o hun o Lesseps ör benne van o lében. Sollach lében!

☆ Oz ember oljon, mint o levegü: mentiül mogosap heljen van, onnál hidegep.

☆ »Ohol nincs, ot ne keressél!« monja o példoszú. Forcsa! — hiszen ohol van, ottand már nem küll keresni.

☆ Hojd ho hollgotom osztot o hosszú beszédeket o porlomentba, okkor mindig osztot gondolok mogombo bele: száz szunak is edj o vége — igen!

MIHASZNA ANDRÁS

rövárosi m. k. rendőr szemlélődései.



Van itt ész!

Van! Ész, eréll és tapéntat, ez a m. kir. rendőri szentháromság! Ha e'nnem vóna, elmehetnék a hazámba bakternek. De merhogya van, hát én vagyok a m. kir. rendőrség.

Csak aztat az egyet szeretném még megérnyi, hogy az a papirospusztító, tintapocsékoló, nasszáju ujságíró népség mikor ún mán bele ecczer abba ja hazudozásba. Mer csak én tudom, hogy bolondijja a nípeket. Minden áldott veszett istenadta nap azt hazudja, hogy így tudja, meg amugy tudja, ho' llesz, mint lesz a világ sorgya; kitánálja előre, mikor vót a nagy kolera; tisztán emlékezik rá, mikor lesz háboruság. Pedig ki se mozdul abbul a kopacz szobájábül. Én meg négy órát is állok a poszton, oszt annyi embörrel szóba állok, meg az egész várasba körülnézek, mégse tudok semmit. Hát világos, hogy a vak körmihü szopja ki az ehés, oszt csak úgy gondúja mint macska az essöt.

De ha egész világot tele hazunná se bánám, mer az a mestörsige a nyovolyásnak; abbü koplal. Csak éngöm hanna békibe! Most is mjet hazudik rám: hogy én irtam fő a tekintetös Lékrifalusy nasságát meg a többi nasságos urakat a mint hajnali négy óraker mulattak. Körmös hazudság! Mert ha megcselekdtem vóna is, mint a hogy nem cselekdtem: honnan tudhassa eztet a nasszáju, mikor ú hajnali négy óraker otthol szuszákol a motráczon, ha tellett alája a nyomoruságábül. Van is nekem hajnali négy óraker kedvem valakit fölírni. Én irtam vóna föl a nasságos rendörtiszt urakat? Hát mitévö lennék a tapéntatomval, ha a tartozó lespektus ellen vetének! Mi? Erre nyögjön ujdongást az a mihaszna — mer ü az!

Halom irtam ám föl mást, a kihön az alamuzsi tojú-vitézek még közel menni se mernek: a nasságos

királi kocsist, ki a vasutrul szokta tranczporányi ű föl-sége hummiát. Ezt irtam én föl sebes gyors hajtásér. Híjába mondta, hogy ű a királ cselédgye, azér szabad neki ugy hajtani, a hogy akar. »Mán most az ecczer nem trafáta el az igasságot« — mondok alázatos érél-lel, — »mer a fölsíges gazdájátúl eltanulhatta vóna, mi az rënd! — mer én is csak ű tülle tanultam katona koromba, meg az egész ország ű tülle tanúta. Hát akkor kigyelmed is megtanuhatta vóna. Azér hát most fölirom kigyel-medet!« Föl is irtam. Hát ilyet mergyen megeselekönni a ki ujságíró bátorsága van a dicsőséginek.

Eddig is sok a bajom, hát még ebbe jaz eszten-döbe, a kirül a kalendárjom csinyáló megjövendüte, hogy *szökő* esztendő lesz. Értem én a csizijót. Ebbe jaz esztendőbe mindenki *szöknyi* akar. De maj ott leszek ám én is. Va'ttán maga jez a hütött esztendő akar elszök-nyi? Maj rálesek. Februárius 24-dik napyán ugyancsak vigyáztam, mer erre ja terminára vólt megirval, hogy *szökő* lesz. No ugy-e, hogy csak úgy ment el, mint a többi? Ugy-e, ho'nnem *szökött* el ez a kusza zsidó nap? De nem ám, mer én állottam a poszton. Az én két szö-möm vigyázott, hogy rëndetlenség ne essen.

Nincs nap, hogy nagyot ne tennék. A müt keddön is, hogy az opela ház előtt nyujtogatom az utcát, két álharczos pávatollas asszony ember ott biczegett ki a vársi kis erdő fele. Nyilvánságossan azé bujnak viga-nóba a gézengúzok, mer a möte a báró Szamoskövy ténsur ű melltosága ide kötöczködött, folyton élek a gyanupörrel.

Mögéjük somfordálok, a kontyukba kapaczkodok, hogy:



»Hékás! Nincs mán farsang, ha' büjt! Ienkor peig tilalmas minden maskaradé. Előre, a kapitányság eljibe!«

»Csiong ling micsong tititi buddha, marrha! Hong!«

»Mán én tüllem konghatnak maguk hajnali harangszóig, ez engem se lohaszt, se forral!«

Oda rohan a sarki komerádom, hogy aszongya ezek ekzellenciás urak, kinézer követek!

»Ez a szöröncsējők!« moudom én. Mer nem nézem én, ha az alsó ábrázatjukba van is tűzvel a pávatoll. Mihelest gyanusak, mán én gyűjtöm űket.

Ugy ám, vak öregem! Mer valameddig páva-tollat nem tűz kend a háta végibe, csak az én kuncsaf-tom marad kend. Azér is: lotty a likba, m. m. r. m. l.!

Pokrócz Ádám vasuti kalauz

nyájaskodásai.

Aszongya: »Tehetyi, mert vasutyi, Magyar állam fizetyi!«



— Gödöllő vidéke mindétig híres volt a természeti szépségéről; hanem mostanság még híresebb: *paradicsommá* tettük mink.

— Rányitok egy szerelmes párra. A ténsur ippég azt turbékolja, hogy mi-csoda közel van most a mennyország. — »A' bia! — mondok — csak négy kocsi-hossznyira, a masinyistánál a kapu-kulcs.«

— Ha az a muszka csakugyan be akar rontani mi hozzánk: csak a mi czukkjainkon rukkoljon befelé; majd megtudja akkor, mi az a háboru!

— Subiczk ahhoz képest mindenféle mozgósítás, meg népfölkelés, mikor én elkajátom magamat a végstáczió: »Kiszállani!«

— Valahányszor egy uj strekk megnyilik, mindig eszembe jut: uram isten! hányféle ut vezet már a másvilágra?

— Azt hiszi a pap, hogy csupán csak ő az isten szolgája. Pedig dehogy! Hisz mink liferálunk legtöbb lelket a másvilágra; a pap legfőlebb csak imádkozik érettök.

— Vicinális vasuton ha a bakterházon a harang jelzi az érkezendő czukkot, mikorára az odaérkezik: mán akkorára a bakter letördelte a kukoriezáját, pedig jelzésekör még csak kapálta volt.

— Többet ér egy karamból száz korelánál, mert ennél az ember csak két-három órai kinlódás után vándorol el a más világra; de a karambolnál rövidebben mén a dolog; azt gondolja az ember hogy űl, peig mán megy!

— Diesekszik véle a Csóri Jankó pakker, hogy az ű czukkjokkal 3 kocsi Kőbányán kisiklott. »Még az is kisiklás? — vetem oda néki — akkor henczegj, ha a nyakad kitorött!«

— Bélés Janesi masinyista aszongya, hogy csak játék neki az a szolgálat. De igaz is, ő mán ugy érti a dógot, hogy minden út előtt megkérhdhetné a fütőházi főnökségtől: »No, mi kell? Karambol-e, vagy kisiklás?«

— Bálint kollegának ha sok jordány utasa vagyon, mindegyik stáczióba »Kübányá«-t kaját.

A „zöld zsinór.“

Stambulow bolgár külügyminiszter urnak

Sofia.

Mint vazallusi alattvalóimhoz: haragom fenséges fortyanatával fordulok hozzátok bolgárok, kik azt a törvénytelen fejedelmet Coburg Ferdinand herceget támogatni merészlitek, és tudatom veletek, hogy 24 óra alatt főnczimzett bitorlónak terítsétek ki a hercegi palástját. A mellékelt zöld selyem zsinór pedig arra való, hogy egyébb czókmókját kötözgesse vele csomóba.

ABDUL HAMID.

Utóirat. (Privatissime.) Nagyon lekövetelne Excellentiád, ha szives volna megijedni. Vagy legalább úgy tenne. Tetszik tudni, a muszka kedvéért. Hogy békét hagyjon!

A. H.

Csodabogár.

Műfordítás.

Je suis d'un pas rêveur le sentier solitaire.

(Lamartine.)

Lelkem ösvény, melyen mélán jár az ábránd.

(Sz. K.)

A »suis« szónak csak a »vagyok« értelmét ismeri a jeles műfordító ur, pedig az »követést« is jelent. Tehát (prosában) ilyen formán: »Álmatag (merengő) lépéssel követem (magyarul: járom) a magányos utat.«

Pedig hogy megbolygatták hajdan szegény Balázs Friczit, mikor e sort: »es tanzen die grünen Elfen den Reihn« így kanyarította le magyarrá: »Tánczolnak a zöld tizenegyek a Rajnán.«

A „B. J.“ műfordító.

bocsánat!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.



Da Chinzla. Furcsa nevű lehet

az a »künstlersaft« is, melyet egy bpesti német lapban hirdet N. bécsi patyikus. A »meggazdagodás tit-

kát« nem Sanyaró V. írta. — **K. B.** Csak szomorú. — **W. S.** Van benne használható. Kérjük a papirosnak csak az egyik lapjára írni. — **X. Y.** Nem biztathatjuk a folytatásra. — **R. B.** (Monor.) A rajzok tehetőségre vallanak. De e kísérletektől addig a fokig, hogy megélhessen a művészete után, nagyon messze van. A rajzokat egy hétig tartogatjuk. — **X. Y.** Mi közünk egy szerelmes boltos legény epedő vallomásaihoz? — **n. S. V.** az ő multkori nyilatkozatával ellenkezésbe jönne, ha kalapra kérne pótlékot. Nagyobb az ő baja. — **X. X.** (Msklcz.) A távolabbi álló csak a tényeket látja, de rugóit nem ismeri. E részt a szerkesztő csak a vett értesülés nyomán indulhat meg. Ha jóhiszeműségével visszaélnék: a beküldőnek lelke rajta. Hogy K. A. nem a mi dolgozó társunk Kozma Andor, tán emlitenünk is fölösleges. — **V. P.** Egy tudatlan falusi bíró: ez mind. Vannak ilyen városi bírák is. Ezeket simogassa! — **Kn. I.** Megint mulatságos, megint közölhetetlen. Mit kaczerkodik ön velünk ily kegyetlen mód s viz folyton a kísértetbe? — **T. M.** Bőven és jól mondja. Kérjük a papirosnak csak az egyik oldalára írni. — **Piper.** Eredeti apróságai többet érnek a most beküldött adomáknál. Válik-e belőle író? ezt hoz-

szabb »kéziratokból« lehetne csak megítélni. A lelkesedés megvan önből. Ez is valami. — **Arad.** Nincs jól pointirozva. — **Externus.** Közelebb indult meg, s javában foly a »P. N.«-ban, **Prém József** »Cseress Gábor« cz. regénye, mely üdvös átdolgozás után kétség-telenül feszítő olvasmánynak ígérkezik. Társas életünk néhány típusa szinte fotográfai hűségben mozog benne, s meséje drámai. Az érdekes munka, mely meddő regényirodalmunkban számot tesz, a Singer és Wolfner kiadásában is meg fog jelenni. A mű szerzője ez idő szerint tanár. — **H. O.** Az ismeretes »piczi lócanak« gyenge változata. — **Dr. T. Tartalmas,** erős vers, és igaz. Borzadozva közöljük. — **Bnd.** Szigligetinek van egy népszínműve melynek czíme »Két pisztoly«. Annak idején Löllén is hallhatták híret. Ebben a darabban van egy nagyon mulatságos alak, a »Hugli« borbély. Erre vonatkozott a megjegyzés. K. A. verseiről pedig több tisztelettel szólhatna. A m. heti helyreigazítás kiszorult. Szegény doctor szándékát boldog Baura bírja. — **Ingy.** Mi is egyet vallunk önnel, hogy hát a hát, annyi a has. A másodikat nem értjük. — **P. G.** Ezek a nyögések csak változatok. Melyik az a »másik«, azt nem nehéz kitalálni. — **P. . . n. J.** E rovat a megmondhatója, hogy minden küldeményt elolvassunk. Láttatlan semmi sem kerül abba a félelmes kosárba. A közlésre nézve csak egy a mértékünk: a jó; vagy hát: a jó lehetőség szerint. És egy az elv: orcusba hullatni a jó barátát is, ha nem elmés; kiadni az ellenségét is, ha vig. A csomóban több a használható. — **Tacitus.** Már a m. számban lett volna soros, ha az az átkozott politika ki nem turja. — **Kds.** Ez a hét nem kedvezett. — **V. M.** Jó tréfák. — **Előöz.** Ha a Podmaniczky-utca mocsarait keserűn panasolja az ottani lakos, mennyivel mérgesebb lehet e híres állapotokra egy ottani »lakkos.« — **W. J.** Egyet s más közlünk belőle. — **Önr.** Csakugyan hóbotosak. Majd sorjában a többi után. — **R. L.** Ismeretlen létre rajzolásra ajánlok, anélkül hogy arra valószínűségét bizonyítékát akár csak egy vonásnyi rajzban beküldné. Egyébkint a legkedvezőbb esetben sem teljesíthetjük kérését. — **B. A.** Az a hír, hogy G. B. könyvének nagy keletét A. Alb. és Z. Ferd. grófok tömeges vásárlásai okozták, túlzottnak látszik. Plane kettő egyszerre! Az ember mindig csak a felét higye el annak, amit a világ beszél. A »P. N.«-beli Cserevenkei Döcözgős András levele pedig csak a régi igazság mellett bizonyít. Ime: a nagy demokratát egy kissé megvakarták, s mindjárt kiugrott belőle a pugrisok lenézése s az obligát hep-hep. Különös, hogy Bártfát is azok a lenézett pugrisok építették, s még különösebb, hogy a »Grünwald« név után az ember szinte megéhezi a »Jakabot.« Béke velünk, zikczene zakczene! — *Több kéziratról a jövő számban.*

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.

Az első osztrák általános baleset ellen biztosító társaság, melyet hazánkban a trieszti általános biztosító társulat (Assicurazioni Generali) magyarországi vezérigazgatója képvisel, közgyűlését f. évi márczius 6-án megtartotta és közzétette ötödik évi üzleti jelentését. Az előterjesztett számadási jelentés a balesetbiztosításnak igen jelentékeny haladását konstatálja, a mennyiben a lefolyt évben a díjbevétele 657,622 frt 49 kr tekintélyes összeget érte el, a jövő években esedékes díjkötelezvények összege pedig 3.299,698 frt 71 krt tesz. Az egyénenként való biztosításban részt vett 28,800 személy és az együttes biztosítás által több mint 155,121 munkás részesült a baleset biztosítás jótéteményeiben, a mi annak bizonyítékául szolgál, hogy ezen ág az iparosok és gazdák körében mind nagyobb elismerésre talál. A 4337 kéresettelt kifizetett 264,386 frt 11 kr és 186,874 frt helyzetetett tartalékba. Az üzlet-számla 95,752 frt 81 krnyi nyereséggel zárattott le, a melyből a tőketartalékhoz a szabályszerű illetményen kívül még 8000 frtnyi összeg csatolatott, továbbá 3000 frt megszavaztatott a hivatalnokok ellátási pénztárának. A fenmaradt 70,000 frt a részvényesek közt osztatik fel, kik az idén részvényenként 14 forint (= 7%) osztalékot kapnak. Az egy milliónyi, teljesen befizetett részvény-tőkén kívül a társaság még rendelkezik 462,534 frt 63 krnyi díj-és kártartalék felett, továbbá a különféle nyereségtartalékok 114,763 frt 04 krt tesznek és mindezen összegek, mint ez a mérlegből látható, első rendű értékekben vannak elhelyezve és pedig fele részben magyar értékekben.